

Posvećivanje radom

„Svetost za veliku većinu ljudi podrazumijeva posvećivanje njihovog rada, posvećivanje sebe u njemu i posvećivanje drugih kroz njega,“ govori nam Osnivač Opusa Dei.

28.05.2015.

U povijesti Crkve i ljudskog roda, duh kojeg je Bog povjerio sv. Josemariji Escriva de Balaguer 1928. g. donosi sa sobom učenje staro i novo poput Evandjelja, sa svom njegovom snagom za preobražavanje svijeta te muškaraca i žena koji u njemu žive.

Posvećivanje svakodnevnog rada živo je sjeme, sposobno donijeti plodove svetosti u ogromnom broju duša. „Svetost, za veliku većinu ljudi, podrazumijeva posvećivanje njihovog rada, posvećivanje sebe u njemu i posvećivanje drugih kroz njega.“**[1]** U ovoj sažetoj rečenici, kao što je Prelat Opusa Dei izjavio u svojoj homiliji 7. listopada 2002. g., dan nakon kanonizacije Osnivača, sv. Josemaria „sažeo je jezgru poruke koju mu je Bog povjerio kako bi kršćane podsjetio na nju.“**[2]**

Božanski Sijač posijao je ovo sjeme u naše živote kako bi ono moglo rasti i donositi plod: *trideseterostruk, šezdeseterostruk i stostruk*.**[3]** Mirno razmatranje svakog od ova tri vida u našoj molitvi često može činiti srž našeg razgovora s Bogom:
Posvećujem li svoj posao?
Posvećujem li sebe u svom radu,
odnosno preobražavam li se u drugog Krista kroz svoje

svakodnevnne poslove? Koje apostolske plodove proizvodim svojim radom?

U živom jedinstvu

Ova tri vida u kojima je sv. Josemaria sažeo duh posvećivanja rada intimno su povezana poput korijena, stabljike i zrna pšenice.

Prvi vid, *posvećivanje vlastitog rada* - čineći svetim vlastiti posao radeći ga iz ljubavi prema Bogu s najvećim mogućim ljudskim savršenstvom i prikazujući ga Bogu u zajedništvu s Kristom, najosnovniji je i takoreći korijen preostala dva.

Drugi vid, *posvećivanje sebe radom*, u određenom je smislu rezultat prvoga. Osoba koja se trudi posvetiti svoj posao nužno postaje sveta. To jest, dopušta Duhu Svetom da je posveti, poistovjećujući se sve više s Kristom. Ipak kao što u slučaju biljke nije

dovoljno samo zalijevati korijenje (potrebno je također pobrinuti se da stabljika raste uspravno, ponekad korištenjem kolca kako je vjetar ne bi iskrivio te štititi je od životinja i bolesti), tako i osoba mora pribjegavati mnogim sredstvima za poistovjetiti se s Kristom: molitvi, sakramentima i sredstvima formacije kroz koje se oblikuju kršćanske krjeposti. Te iste krjeposti osnažuju korijen, čime posvećivanje vlastitog rada postaje gotovo prirodno.

Kod trećeg vida, *posvećivanja kroz vlastiti rad*, događa se nešto slično. Nedvojbeno se on može smatrati kao rezultat prethodna dva jer, posvećujući vlastiti rad i poistovjećujući se s Kristom, kršćani neizbježno donose plod; posvećuju druge kroz svoj rad u skladu s Gospodinovim riječima: *Tko ostaje u meni i ja u njemu, taj donosi mnogo roda.* [4] Ali to ne znači da kršćanin ne treba brinuti o stvaranju plodova,

kao da bi plod dolazio spontano iz korijena i stabljike.

Pri posvećivanju rada tri spomenuta vida međusobno su povezana *na živi način* i utječu jedan na drugoga.

Osoba koja ne traži kako posvetiti druge kroz vlastiti rad i koja je samo zabrinuta za posvećivanje onoga što je *njeno* ne bi ga uistinu posvećivala. Bila bi poput neplodne smokve koja se toliko zamjerila Gospodinu budući da, iako je imala korijenje i lišće, nije donosila rod.**[5]** Uistinu, „dobar pokazatelj ispravnosti nakane koju bi trebali imati u svom svakodnevnom radu je upravo način na koji koristite društvena događanja i prijateljstva koja donosi vaš posao kako bi duše približili Bogu.“**[6]**

Sada ćemo detaljnije razmotriti ovaj treći vid posvećivanja rada jer na određen način očituje druga dva, kao što plod očituje biljku i korijen.

Prema Gospodinovim riječima: *Po*

*njihovim ćete ih plodovima
prepoznati.[7]*

„Ja sam vas izabrao i postavio...”

Ako svoj posao promatramo iz čisto ljudskog gledišta, mogli bismo doći do zaključka da smo zbog određenog broja različitih okolnosti – sposobnosti i interesa, obveza i slučajnih događaja – došli do toga da radimo jedan određeni posao umjesto nekog drugog. Ipak, kršćani trebaju gledati na stvari s većom dubinom i perspektivom, s nadnaravnim pogledom koji im omogućava u onome što rade spoznati osobni poziv od Boga na svetost i apostolat.

Ono što se može činiti kao čisto slučajnom situacijom poprima smisao zadaće i osoba se počinje ponašati na drugačiji način na onom mjestu na kojem jest.[8] Osoba više

nije netko tko je tu samo slučajno, već netko koga je tu poslao Krist. *Ja izabrah vas i postavih vas da idete i rod donosite i rod vaš da ostane.***[9]**

Naše radno mjesto, profesionalno okruženje u kojem se nalazimo naše je apostolsko polje, ono tlo na kojem dobro sjeme Kristovo treba biti posijano i obrađivano. Isusovo obećanje neće iznevjeriti: kada se čovjek trudi posvetiti svoj rad i samoga sebe u njemu, tu će uvijek biti apostolskih plodova.

Usprkos tome, ne smijemo se dati zavarati prividima. Isus nas upozorava da naš nebeski Otac čisti svakoga tko donosi plod *da više roda donese.***[10]** Bog djeluje na ovaj način jer želi podariti još više blagoslova svojoj djeci. On ih čisti kako bi ih poboljšao iako sam proces čišćenja može uzrokovati patnju. Često čišćenje dolazi iz samih poteškoća koje dopušta kako bi duša bila pročišćena od onoga što je suvišno.

Ponekad, na primjer, ljudski zanos za naš posao presuši i moramo raditi protiv struje, bez ikakve radosti osim one koja proizlazi iz spoznaje da to radimo iz ljubavi prema Bogu. S druge strane, ponekad može biti u pitanju ozbiljna ekonomska poteškoća koju Bog dopušta kako bismo nastavili koristiti sva ljudska sredstva, ali uz više djetinjeg povjerenja u njega, kako nas je Krist učio,[11] ne dopuštajući si da budemo savladani tugom ili da se brinemo za budućnost. A opet, katkad se može raditi o suočavanju s neuspjehom u vlastitom radu koji bi mogao potpuno obeshrabriti one koji rade gledajući na stvari samo ovozemaljskim pogledom, ali koji na Križ stavlja one koji žele suotkupljivati s Kristom. Proces čišćenja često uključuje poček u nastanku plodova, a čak može biti i sama činjenica da ne vidimo apostolski plod naših napora.

U svakom slučaju bilo bi pogrešno poistovjetiti ovakvu situaciju s onom koju je Isus opisao u evanđeoskoj prispodobi: *Imao netko smokvu zasađenu u svom vinogradu. Dođe tražec ploda na njoj i ne nađe pa reče vinogradaru: 'Evo, već tri godine dolazim i tražim ploda na ovoj smokvi i ne nalazim. Posijeci je. Zašto da iscrpljuje zemlju?'***[12]** Ovo je situacija nekog tko ne donosi ploda zbog lijenosti i ljubavi prema udobnosti koja vodi do brige samo ili pretežito za sebe. Tada je nedostatak plodnosti ne samo očit; on proizlazi zbog nedostatka velikodušnosti, truda i požrtvornosti. Jednom riječju, proizlazi iz nedostatka dobre volje.

Sam Isus uči nas razlikovati situacije prema njihovim znakovima. *A od smokve se naučite prispodobi! Kad joj grana već omekša i lišće potjera, znate: blizu je ljeto.***[13]** Oni koje Bog čisti naizgled ne donose ploda, ali su puni života. Njihova ljubav prema

Bogu ima druge jasno vidljive znakove poput brige za njihovo vrijeme molitve, milosrđa prema svima, ustrajan napor u korištenju svih ljudskih i nadnaravnih sredstava u apostolatu... Ovi znakovi indikativni su poput nježnog lišća kojeg pruža smokva; oni su nagovjestitelji voća koje će doći u odgovarajuće vrijeme. Oni koji su pročišćeni posvećuju druge duše kroz svoj svakodnevni rad jer „svaki častan posao može biti molitva i svaki pobožan rad je apostolat.“**[14]** Rad preobražen u molitvu prima od Boga obilje milosti koja donosi plod u mnogim srcima.

Drugi, pak, niti donose ploda niti su na putu da to učine. Ali su još uvijek živi i mogu se promijeniti ako žele. Bog će uslišati molitve svojih prijatelja, poput vlasnika koji je saslušao vinogradarev prijedlog za smokvu. Vinogradar *mu odgovori: 'Gospodaru, ostavi je još ove godine*

*dok je ne okopam i ne pognojim.
Možda će ubuduće ipak uroditi. Ako li
ne, posjeći ćeš je.*'[15] Osoba može
uvijek prebroditi dobrovoljnu
apostolsku besplodnost. Vrijeme za
obraćenje i donošenje mnoštva
plodova uz Božju milost uvijek je pri
ruci. „Neka tvoj život ne bude
besplodan. –Budi koristan! –Ostavi za
sobom trag! Rasvjetluj bakljom svoje
vjere i ljubavi.“[16] Samo tada rad
osobe poprima svoje puno značenja;
samo tada se njezin rad i ljepota
pojavljuju; samo tada novi zanos, do
tada nepoznat, izbija naprijed. On je
poput zanosa sv. Petra koji sluša
Isusovu zapovijed da isplovi na
pučinu[17] i koji nakon čudesnog
ulova riba čuje obećanje veće istine:
Ne boj se! Odsada ćeš loviti ljude![18]

U našim životima obje ove situacije
se mogu pojaviti; ponekad prva,
ponekad druga. Izvana mogu
izgledati slično ako apostolski
plodovi nisu vidljivi, ali nije teško

razlikovati jednu od druge. Dovoljno je biti iskren u našoj molitvi i odgovoriti na slijedeće pitanja: Koristim li sva sredstva koja imam za posvetiti druge kroz svoj rad ili sam nemaran i zadovoljan radeći malo, znajući da bi zapravo mogao učiniti mnogo više? Ljubim li one koji rade samnom? Nastojim li služiti im? Dopuštam li da mi se upućuju zahtjevi u duhovnom vodstvu? Ovo je put ka svetosti i apostolskoj plodnosti.

Poput žeravice

Preobražavanje posla u sredstvo apostolata nužan je dio posvećivanja našeg rada i znak da on uistinu biva posvećen. Svetost i apostolat ne mogu se odvojiti kao što ni ljubav prema Bogu i bližnjemu ne mogu biti odijeljene.

„Trebate djelovati poput gorećeg ugljena koji širi vatru gdje god se

nalazio; ili u najmanju ruku težeći k podizanju duhovne temperature ljudi oko vas, potičući ih da žive uistinu kršćanski život.“**[19]** U našem svakodnevnom radu ove riječi sv. Josemarije trebaju postati stvarnost dok se trudimo pomoći onima oko nas da prime Kristovu ljubav. Trebamo im dati primjer radosnog spokoja slušajući ih i imajući razumijevanja, služeći im.

Oni koji rade uz nas trebaju primjetiti dobar utjecaj onoga tko podiže ton radnog mjesta. Duh služenja, odanosti, ljubaznosti, radosti i iskren napor u nadilaženju vlastitih nedostataka – povezani s profesionalnom stručnošću – neće nikada proći neprimijećeni.

Sve ovo čini dio „profesionalnog ugleda“ koji nam je potreban kako bi druge privukli Kristu. Ovaj ugled ne proizlazi samo iz dobrog obavljanja posla gledano s tehničke strane; on je

prestiž koji je satkan od krjeposti prožetih milosrđem. Stoga „profesionalan rad, kojigod bio, postaje svjetiljka za donijeti svjetlo tvojim kolegama i prijateljima.“**[20]** Bez milosrđa, pak, za nas nema kršćanskog profesionalnog ugleda, barem ne onoga kojeg Bog traži od nas, „našeg 'mamca' kao 'ribara ljudi'“**[21]** i sredstva za apostolat. Bez milosrđa nemoguće je duše privući Bogu, jer *Bog je ljubav*.**[22]** Vrijedi naglasiti ovu ideju: učinkovit i sposoban profesionalac, ako propusti nadići pravednosti i vršiti milosrđe, u nedostatku je profesionalnog ugleda potrebnog djetetu Božjem.

U svakom slučaju, takav ugled nije cilj već sredstvo: sredstvo „privlačenja duša bliže Bogu pravom riječju u pravom trenutku, kroz apostolat kojeg sam katkad nazivao apostolatom prijateljstva i povjerenja.“**[23]** Zajedno s našim Božanskim sinovstvom, krštenjem

smo primili i udio u Kristovom svećenstvu te time udio i u trostrukoj službi posvećivanja, podučavanja i vođenja drugih. Stoga imamo svako pravo ući u živote drugih, zahvaćajući kroz naš apostolat prijateljstva i povjerenja što je više ljudi moguće u širokom spektru odnosa na radnom mjestu.

Ovo uključuje ne samo one koji rade uz nas ili one koji su više ili manje naših godina. Moramo doći do svih ljudi s kojima, iz ovog ili onog razloga, dolazimo u kontakt tijekom našeg rada. Trebamo tražiti prilike za susresti ih i razgovarati s njima jedan-na-jedan, imati zajednički obrok, ili zajedno sudjelovati u nekoj sportskoj aktivnosti. Radi se o provođenju vremena s drugima i bivanja im na raspolaganju učeći kako naći pravi trenutak za razgovor. Ne smijemo se nikad bojati razgovarati o Bogu. Moramo donijeti Krista u živote onih oko nas:

umješno, kroz molitvu i smisao za humor, kroz mala mrtvljenja, kroz naš dobar primjer i ljudsku privlačnost, kroz profesionalan ugled i posvećeni rad.[24]

Usmjeravati društvo

Našim svakodnevnim radom svatko može učinkovito doprinijeti prožimanju društva kršćanskim duhom. Štoviše, posvećeni rad nužno posvećuje društvo, jer „čovječji rad učinjen na ovaj način, ma kako skromnim ili beznačajnim se činio, pomaže oblikovati svijet na kršćanski način.“[25]

Kao što je sv. Josemaria pisao u *Kovačnici*: „Bori se osigurati da one ljudske institucije i strukture u kojima se krećeš i radiš s punim pravom građanina budu u skladu s principima koji određuju kršćansko shvaćanje života. Na ovaj način možeš biti siguran da ljudima daješ

sredstva za živjeti u skladu s njihovom istinskom vrijednošću; i omogućit ćeš mnogim dušama da, s milošću Božjom, osobno odgovore na svoj kršćanski poziv.“**[26]**

Težnja življenju u skladu s normama profesionalne etike temeljni je zahtjev u našem apostolskom radu. Ali moramo također težiti učiniti ove norme poznatijima, pomažući drugima da ih upoznaju i žive po njima. Ne možemo kao izgovor koristiti činjenicu da su nemoralne radnje poprilično raširene i da je teško neutralizirati ih. Kao što su ovi postupci rezultat nakupljanja osobnih grijeha, tako će i nestati samo kroz ozbiljan trud vršenja kršćanskih krjeposti.**[27]** Često ćemo morati tražiti savjet. U molitvi i sakramentima naći ćemo jakost kada je potrebno za pokazati djelima da volimo istinu iznad svih stvari, ako treba čak i pod cijenu našeg vlastitog zaposlenja.

„Još od 7. kolovoza 1931., kada su mu tijekom slavljenja sv. Mise Isusove riječi odjekivale u duši: *A ja kad budem uzdignut sa zemlje, sve ću privući k sebi (Iv 12, 32)*, sv. Josemaria je jasnije razumio da se poslanje krštenih sastoji u podizanju Križa iznad svih ljudskih stvarnosti te je osjetio u svojoj duši javljanje uzbudljivog poziva na evangelizaciju svih okruženja.“**[28]** Ovaj ideal oblikovanja društva kršćanskim duhom „može biti ispunjen; on nije prazan san.“**[29]** Sv. Josemaria, nastavio je Papa, “nastavlja podsjećati nas na važnost toga da ne dopustimo uplašiti se u suočavanju s materijalističkom kulturom koja prijeti rastočiti najčišći identitet Kristovih učenika. Volio je sa žarom ponavljati da je kršćanska vjera suprotstavljena konformizmu i nutrašnjoj inerciji.“**[30]**

Naš Gospodin upozorio nas je na vrijeme kada *razmahat će se*

bezakonje i ohladnjeti ljubav mnogih.

[31] Upozoreni njegovim riječima, umjesto da budemo obeshrabreni količinom zla uključujući i našu vlastitu bijedu, trebamo reagirati s poniznošću i povjerenjem u Boga, utječući se zagovoru naše Gospe.

*Znamo pak da Bog u svemu na dobro surađuje s onima koji ga ljube.***[32]**

Javier Lopez

Fusnote:

[1] Sv. Josemaria, *Razgovori*, 55; usp. *Susret s Kristom*, 45, 122

[2] Biskup Javier Echevarria, *Homilija*, 7. listopada 2002.

[3] *Mk* 4, 20

[4] *Iv* 15, 5

[5] Usp. *Mt* 21, 19

[6] Sv. Josemaria, *Pismo*, 15. Listopada 1948., 31

[7] *Mt 7, 16*

[8] Usp. Sv. Toma Akvinski, *S. Th. I*,
43, 1c

[9] *Iv 15, 16*

[10] *Iv 15, 2*

[11] Usp. *Mt 6, 31-34*

[12] *Lk 13, 6-7*

[13] *Mt 24, 32*

[14] Sv. Josemaria, *Susret s Kristom*,
10

[15] *Lk 13, 8-9*

[16] Sv. Josemaria, *Put*, 1

[17] Usp. *Lk 5, 4*

[18] *Isto 5, 10*

[19] Sv. Josemaria, *Kovačnica*, 570

[20] Sv. Josemaria, *Prijatelji Božji*, 61

[21] Sv. Josemaria, *Put*, 372

[22] *1 Iv* 3, 8

[23] Sv. Josemaria, *Pismo*, 24. ožujka 1930., 11

[24] Usp. *Susret s Kristom*, 166

[25] Sv. Josemaria, *Razgovori*, 10

[26] Sv. Josemaria, *Kovačnica*, 718

[27] Usp. Sv. Ivan Pavao II., Apost. pob. *Reconciliatio et paenitentia*, 2. prosinca 1984., 16; Enciklika, *Centesimus annus*, 1. svibnja 1991., 38.

[28] Sv. Ivan Pavao II, *Homilija*, 6. listopada, 2002.

[29] Sv. Josemaria, *Susret s Kristom*, 183

[30] Sv. Ivan Pavao II, *Homilija*, 6. listopada, 2002.

[31] *Mt* 24, 12

[32] *Rim* 8, 28

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/
posvecivanje-radom/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/posvecivanje-radom/) (12.08.2025.)